

disse Prædikander, have saadanne Kirkebøger, som de kunne reise omkring med, naar de flytte bort fra det Sted, hvor de før have opholdt sig, thi man kan dog ikke forudsætte, at de altid ville blive paa det Sted, hvor de første Gang slog ned. Disse Bøger skulde vel, naar Bedkommende dør, eller naar han ellers ophører med sin frie præstelige Virksomhed, indsendes til Kirkeministeren; men denne vil vistnok komme i en meget vanskelig Stilling, naar han skal samle alle disse store og smaa Bøger, og lade Folk faae Udskrifter, Indberetninger o. s. v. af deres Indhold, hvilket forekommer mig at ville blive et Forstanderskab i disse Anliggender, som baade i og for sig vil være upraktisk og tillige uheldigt. I § 4 staaer der vel, at vedkommende Prædikant paa ethvert Sted, hvortil han udstrækker sin Virksomhed, skal staae under dette Steds folkekirkelige Mændigheder og Domstole. Forslaget gaar imidlertid bestandig ud fra, at disse Præster nedsette sig paa et Sted een Gang for alle; ja naar de endda gjorde det, vilde jeg ikke have Saameget derimod; thi man vidste da, hvor de opholdt sig, og saa kunde Noget tale for denne Regel; men disse Folk ville netop være urolige Folk, thi naturligviis vil det Nye i dette Tilfælde, som i saa mange andre, altid finde noget Tilløb. Jeg forudsætter nu, at de Mænd, som begjære den præstelige Indvielse, ville have Interesse for det Nald, de paatage sig, og Iver for deres Gjærning og gjøre en heel Deel Godt; men har dette nu ubvilket sig saaledes, at man synes, at de skulde være faste og have Noget at leve af, og der skal træffes en regelmæssig Ordning mellem det Nye og det Gamle, saa vil der maaskee fremkomme mangfoldige Stridspunkter og Vanskeligheder, og det vil da maaskee snart vise sig, at de, som ikke i Forveien vare Sognebaandsløfere, men holdt paa det Givne, ikke vilde finde sig tilfredse med den nye Ordning, men gjøre Forsøg paa, om Bedkommende ikke bedre kunde nedsette sig i Nabosognet; saa vilde det snart vise sig, at disse Distriktsprædikanter vilde faae en noget mere svævende Virksomhed, end man her troer. Men jo mere Svævende der kommer ind i deres Virksomhed, desto mere Uro, desto mere Urimeligt og

Intetfigende og desto mere Betsignelseløst vil der blive i den hele Foranstaltning. Jeg skal henstille disse Betragtninger til de ærede Forslagsstilleres nærmere Derveielse.

Formanden: Den sidste ærede Taler yttrede i Begyndelsen af sit Foredrag, at det foreliggende Lovforslag var i Strid med Grundlovens § 80. Jeg maa i den Anledning bemærke, at jeg forudsætter, at den ærede Taler derved har villet udtale, at efter den Maade, hvorpaa han troer, at Grundlovens § 80 skal opfattes, vil det ikke være overeensstemmende med denne Paragraf at give Love om enkelte Gjenstande, vedrørende Folkekirkens Anliggender, men at han ikke dermed har villet udtale, at Lovforslaget staaer i en saadan bestemt Strid med den nævnte Grundlovsparagraf, at det skulde være uberettiget, at der er tilstædet det Behandling her i Salen.

Frog: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Frog: Jeg søgte at begrunde, hvorfor og i hvilken Henseende jeg troede, at dette Forslag stod i Strid med Grundlovens § 80.

Ligt: Det foreliggende Lovforslag er af en saa indgribende Natur, at det, dersom det blev vedtaget som Lov, vilde frembringe en særdeles stor Forandring i Folkekirken. Jeg kan nu i det Meste af, hvad den ærede foregaaende Taler har sagt, slutte mig til ham, og jeg skal derfor i mine Udtalelser være særdeles kort. Først vil jeg sige, at naar et Lovforslag som dette træder frem, gaaer det vistnok Flere, som det er gaaet mig, at det Ønske levende trænger sig frem, at Grundlovens § 80 og den Forjættelse, der efter min Forstaaelse af denne Paragraf indeholdes deri, snart maatte blive til Virkelighed, at Kirken maatte faae en Forsætning, en Repræsentation, for hvilken Spørgsmaal af en saadan Vigtighed som det foreliggende kunde forelægges til Derveielse. Kirken har ikke nu Stemme i sine egne Anlig-